

Thé Tjong-Khing

De sprookjesverteller

Sprookjes van ergens

Lees ook:

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de Gottmer Uitgevers Groep op **www.gottmer.nl**

Eerste druk 2025

© 2025 tekst en illustraties Thé Tjong-Khing

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV

Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Vormgeving: Erik Thé, erikthedesign.com

Met dank aan Melanie Lasance

Alle rechten voorbehouden.

Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

ISBN 978 90 257 8155 2

NUR 277

Inhoud

7	De gans met de zilveren eieren
15	De brahmaan en de tijger
21	De bloedende zwaan
37	Woeloer en het kleine visje
49	De zilveren bloem
59	Anansi de luiwammes
71	De slangengeest en de toverspiegel
85	Het geborduurde tasje
93	Abina en de slang
101	Romulo
111	Tolla en de geest
119	Koning Midas
127	De Feniksberg
135	De goede geest
147	Momotaro
161	De onzichtbare Helga

De gans met de zilveren eieren

LANG, LANG GELEDEN leefden er ergens in Italië twee zussen. Lolla en Lilia, want zo heetten ze, werkten alle twee keihard voor een boer. Ze moesten het land ploegen, de oogst binnenhalen, enzovoorts. En toch hadden ze nauwelijks genoeg geld voor eten.

Het waren doodgoeie meisjes, echt waar, en daarom kregen ze in de hemel medelijden met hen. Ze zorgden ervoor dat de twee zusjes het idee kregen om een gans te kopen.

Waar de twee zussen het geld vandaan haalden, weet ik niet, maar op een dag kwamen ze met een gans thuis.

De twee lieverds waren zo dol op de gans, dat die bij hen in bed mocht slapen, knus tussen hen in.

Op een avond deed de gans erg onrustig, ze liep alsmaar gakkend heen en weer in de woonkamer. De meisjes maakten zich ongerust. Was ze ziek, had ze ergens pijn? Maar nee, niets van dit alles, want, want, WANT... de gans legde, midden in de kamer, een ei. En niet zomaar een ei, maar een glanzend zilveren ei. De meisjes gilden van verbazing. En toen kwam er nog één, en nog één, en nog één! Op het laatst hadden ze een hele mand vol.

De meisjes verkochten de eieren en toen hadden ze geld om elke dag met een volle buik naar bed te gaan. Ze konden nu ook eindelijk nieuwe kleren kopen, ze hoefden niet meer op kapotte sloffen te lopen, en – het beste van alles – ze werkten nu nog maar twee dagen in de week voor de boer, en alleen nog maar van elf tot drie.

En weet je wat ze ook deden? Cadeautjes kopen voor anderen die nog steeds arm waren. Het waren doodgoeie meisjes, deze twee, maar dat zei ik al.

Een paar vrouwen van het dorp zeiden tegen elkaar: ‘Heb je dat gezien? Lolla en Lilia hebben nieuwe kleren.’

Een andere vrouw zei: ‘En heb je die dure gordijnen gezien?’

En weer een andere zei: ‘Waar doen ze dat van?’

Ze spraken af om de zussen goed in de gaten te houden. Om beurten moest er een van hen achter de dikke boom voor het huis gaan staan, vanwaar je zo in de woonkamer van Lolla en Lilia kon kijken.

Ze moesten even geduld hebben, maar op een dag zag een van de vrouwen dat de zussen een groot wit laken op de vloer uitspreidden en dat daar even later een gans op ging zitten, en... dat daar een rits zilveren eieren uit kwam.

De vrouwen waren natuurlijk stikjaloers en op een dag, terwijl de zussen voor de boer aan het werk waren, stalen ze de gans.

Ze renden ermee naar een huis aan de andere kant van het dorp, spreidden een groot wit laken uit op de vloer en zetten de gans erop. Vol verwachting gingen ze eromheen zitten.

En ja hoor, daar begon de gans al heel onrustig heen en weer te bewegen. De vrouwen hielden hun handen al gespreid om de zilveren eieren op te vangen. Maar er kwam iets heel anders uit. Geen mooie glanzende eieren maar... poep! Een hele kledder natte poep! Het spoot alle kanten op. De vrouwen zaten onder! Eén vrouw werd zó kwaad dat ze de gans een harde klap op haar kop gaf. De gans viel om en bleef bewegingloos liggen. 'Weg met dat rotbeest!' riepen de vrouwen. En de gans werd op een vuilnishoop gegooid.

Een dag later kwam er een prins langs het dorp. Hij was met tien man aan het jagen toen hij ineens aandrang kreeg. 'Halt,' riep de prins, 'ik moet een grote boodschap doen.' Hij stapte van zijn paard en liep naar een grote vuilnishoop – de hoop waar nog steeds de gans op lag. De prins deed zijn broek naar beneden en hurkte neer. De gans lag daar wel doodstil, maar ze was niet dood. Geschrokken pikte ze in de blote bil van de prins en liet niet meer los. De prins schreeuwde moord en brand. Hij probeerde de gans van zijn bil te trekken, maar dat lukte niet. De andere jagers kwamen te hulp, maar wat ze ook deden, de gans liet niet los.

Van jagen kwam niet veel meer die dag. De prins werd met gans en al op zijn paard gezet, en samen reden ze in galop terug naar het paleis.

Wel tien doktoren probeerden de gans van de prins af te krijgen; ze probeerden zalfjes, hard trekken en lekker ganzenvoer, maar niets hielp. Wat nu?

Nou, ze bedachten een plan! Door het hele land werd bekend-gemaakt dat wie de gans van de prins af kon krijgen, rijk beloond zou worden. En als het een vrouw was, dan mocht ze met de prins trouwen.

Elke dag was het dringen bij de paleispoort, dat begrijp je. Maar het lukte niemand.

Het jongste zusje Lolla was een van de nieuwsgierigen die naar het paleis waren gekomen. Toen ze de gans zag, herkende ze haar meteen.

‘Hé, jij stouterd, wat zijn dat voor manieren? Laat die arme prins los!’ riep ze.

De gans herkende haar stem, liet meteen los en vloog Lolla in de armen. Dolblij omhelsde Lolla de gans, wat had ze haar gemist!

De prins vroeg nieuwsgierig wie ze toch wel niet was, en hoe ze aan de gans was gekomen. Lolla vertelde alles, ook dat ze dacht dat de buurvrouwen de gans hadden gestolen.

Lang verhaal kort: de prins trouwde met Lolla en de buurvrouwen, die schuld bekenden, werden het land uit gejaagd. De prins zorgde er ook nog eens voor dat zus Lilia met een andere rijke prins trouwde, en zo leefden ze alle vier heel lang en gelukkig.

En o ja, die wond op de bil van de prins. Die genas gelukkig snel. Je kan het nog wel zien: een donkerrode vlek.

De brahmaan en de tijger

LANG, LANG GELEDEN leefde er ergens in India een brahmaan, dat is een soort priester. Op een dag was hij op weg naar een tempel.

Bij een grote rots zag hij een kooi, met daarin een tijger.

De tijger riep: 'Hé, jij daar! Alsjeblieft, maak de deur open! Ik heb zó'n dorst! Ik heb al twee dagen niet gedronken.'

'Ik denk er niet aan,' zei de brahmaan, 'want ik weet zeker dat je me dan op zult eten.'

'Welnee,' antwoordde de tijger, 'ik heb helemaal geen trek. Ik heb alleen maar dorst. Ik zal je echt niet opeten. Hier verderop is een rivier, daar kan ik snel mijn dorst lessen, en daarna ga ik gewoon weer terug naar de kooi.'

De brahmaan dacht even na. Ik ben een brahmaan, besloot hij, en een brahmaan doet goede dingen. Dus, vooruit, ik help de tijger. En hij deed de deur van de kooi open.

De tijger sprong er meteen uit en dook op de brahmaan, klaar om hem op te eten.

'Ho, ho!' riep de brahmaan. 'We hadden een afspraak, weet je nog? Je zou mij niet opeten, je wilde alleen maar naar de rivier om te drinken.'

‘Nou en?’ zei de tijger. ‘Tijgers mogen mensen opeten.’
 ‘Ik weet het goed gemaakt,’ zei de brahmaan. ‘Wat denk je hiervan: we laten anderen beslissen. We vragen aan de eerste zes die we tegenkomen wat zij ervan vinden: of je mij mag opeten of niet.’
 De tijger dacht even na. ‘Nou goed, iedereen zal mij toch gelijk geven; we vragen het aan zes anderen.’
 En ze gingen op zoek naar die zes anderen.

Bij een grote oude boom bleven ze staan.
 De brahmaan vroeg aan de boom: ‘Beste boom, vind je dat de tijger mij mag opeten, ook al heeft hij beloofd dat niet te doen?’
 De boom ritselde even met zijn bladeren, alsof hij nadacht, en zei toen: ‘Er komen veel mensen in mijn schaduw zitten, en weet je wat ze dan altijd doen? Ze hakken takken van me af voor hun ovens en kachels. Ik ben niet zo dol op mensen. Van mij mag de tijger je opeten.’
 ‘Zie je wel!’ riep de tijger en hij sperde zijn muil al open.
 ‘Ho, ho, wacht eens even,’ zei de brahmaan, ‘we hadden afgesproken om zés anderen te vragen, en dit is pas de eerste.’
 De tijger gaf morrend toe en ze liepen weer verder.

Niet lang daarna kwamen ze een kameel tegen.
 De brahmaan vertelde hem het hele verhaal en vroeg wat hij ervan vond. De kameel dacht even na en zei: ‘Ik heb mijn hele leven hard voor mijn baas gewerkt. Ik moest zware dingen op mijn rug dragen. Ik deed echt mijn best, maar wat deed mijn baas?

Hij sloeg me met een tak als ik niet hard genoeg liep. Ik vind mensen niet zo fijn. Ik vind dat de tijger zijn gang mag gaan.’
 ‘Hahaha,’ riep de tijger, ‘dit is dus al de tweede die vindt dat ik je best mag opeten. Laten we snel op zoek gaan naar de derde.’

Al gauw kwamen ze een os tegen.
 De brahmaan vertelde aan de os wat er aan de hand was. ‘Mag ik weten wat u ervan vindt?’ besloot hij. ‘Mag hij me opeten of niet?’
 De os dacht even na. ‘Tja,’ zei hij toen, ‘weet je, ik heb jarenlang mijn baas trouw gediend. Maar nu ik oud ben, wil hij mij slachten. Nee, ménsen... praat mij er niet van. Tijger, van mij mag je mensen opeten.’
 ‘Het ziet er slecht uit voor jou,’ zei de tijger likkebaardend.

Op een rotsblok zat een grote roofvogel.
 Nadat hij het verhaal van de brahmaan had aangehoord, dacht hij even na en zei: ‘Als ik gewoon op mijn gemak door de lucht vlieg, zonder iemand kwaad te doen, en een mens ziet mij. Wat denk je dat hij dan doet? Hij pakt zijn pijl-en-boog en probeert mij te doden. En als ze de kans krijgen, stelen ze mijn eieren. Weg met de mens! Ik geef de tijger gelijk.’
 ‘Dat was nummer vier,’ lachte de tijger, ‘nog twee te gaan.’

Ze kwamen bij de rivier en op de kant lag een krokodil.
 De brahmaan legde uit dat ze graag zijn mening wilden horen. De krokodil luisterde aandachtig. Toen zei hij: ‘Wij krokodillen

liggen graag onder water. Maar als we zo nu en dan aan land komen, moeten we oppassen voor de mensen, want die willen ons doden. Bah, ménsen! Hoe minder mensen hoe beter. Doe met hem wat je wil, tijger.'

De tijger maakte een klein dansje. 'Ik krijg van iedereen gelijk, hahaha,' zong hij.

Tot slot kwamen ze een vos tegen.

Nadat hij het hele verhaal van de brahmaan had aangehoord, zei de vos: 'Dus ik moet voor rechter spelen. Een rechter moet precies weten wat er is gebeurd, anders kan hij geen oordeel vellen. Neem mij maar eens mee naar de plaats van de misdaad.'

Met zijn drieën liepen ze terug naar de kooi.

'Zo,' zei de vos, 'dus dit is de kooi. Brahmaan, waar stond jij precies?'

De brahmaan ging staan op de plaats waar hij eerder had gestaan.

'En wat zei je en wat deed je en wat voor gezicht trok je?'

De brahmaan deed alles na wat hij had gedaan en zei wat hij had gezegd.

'Zo, en nu jij,' zei de vos tegen de tijger. 'Wat zei jij allemaal en waar stond jij?'

'Ik stond hier,' zei de tijger en hij liep de kooi in.

'Zat je of stond je?' vroeg de vos.

'Ik stond,' zei de tijger.

'Was de deur open of dicht?' vroeg de vos.

'De deur was dicht,' zei de tijger.

'Was hij op slot?'

'Jaa-haa,' zei de tijger ongeduldig. 'De deur was op slot, en zeg nu maar wie je gelijk geeft.'

'De deur was dus op slot,' zei de vos. 'Ongeveer zo?' En hij deed de deur op slot.

'Jajaja,' gromde de tijger, 'en schiet nu maar op. Wie geef je gelijk?'

'Tijger,' zei de vos, 'je hebt beloofd de brahmaan niet op te eten. En wat je belooft moet je doen. En jij, brahmaan, jij hebt uit medelijden zijn kooi geopend. Dat was een goede daad. Jij mag gewoon verder naar de tempel. En jij, tijger, jij blijft in de kooi.'

En zo gebeurde het.

Ik mag wel hopen dat de volgende die langskomt de tijger wat water geeft en iets te eten. Maar dat zal toch wel?

